ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ **ΤΟΥ H. J. MAGOG**

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

— Ἀκοῦς Μπελβιαν, πρόκειται περὶ ἑνὸς πύργου μεσαιωνικοῦ ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς καὶ φοβεροὺς ἐκείνους πύργους ποὺ ἀναφέρουν τὰ μυθιστορήματα. Ἔχει μυστικὰ ὑπόγεια καὶ διαδρόμους μέσα στοὺς ὁποίους κερένια ὁμοιώματα ἀνθρώπων ἀναπαριστάνουν διάφορες μεσαιωνικὲς σκηνές. Μὲ μιὰ λέξη, ἂν πᾶμε, πρόκειται νὰ δοῦμε ἕνα σωρὸ φριχτὰ πράγματα. Πρέπει νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦμε. Πιστεύω πὼς θὰ διασκεδάσουμε.

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ Ἐρνεκοὺρ, ἕνας πλούσιος Παρισινὸς νέος, στὸν φίλο του Μπελβιὰν μὲ τὸν ὁποῖο ἔκαμε ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς σὲ διάφορες ρωμαντικὲς ἐπαρχίες. Ὁ ἐνθουσιασμός του ὅμως ἐπήγαινε χαμένος. Ὁ σύντροφός του τὸν ἄκουγε ἀσυγκίνητος, χωρὶς νὰ δίνη στὰ λόγια του περισσότερη προσοχὴ ἀπὸ ὅση ἔδινε στὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν τοῦ ἐξοχικοῦ ξενοδοχείου στὸ ὁποῖο εἶχαν καταλύσει. Ὁ Μπελβιὰν ἦταν ἕνας πολὺ μελαγχολικὸς σύντροφος καὶ ὁ Ἐρνεκοὺρ μετανοοῦσε τώρα γιατὶ τὸν εἶχε πάρει μαζύ του στὴν περιοδεία του.

Τί τὸ ὄφελος νὰ ταξειδεύῃ κανεὶς ὅταν δὲν μπορεῖ μὲ τὸ ταξεῖδι νὰ ἀποτινάξῃ τὶς μυστικὲς λύπες του; Ἡ τάσις τοῦ Μπελβιὰν πρὸς τοὺς μελαγχολικοὺς ρεμβασμοὺς φαινόταν ἀκατανίκητη.

— Πρέπει νὰ ἔχῃ πάθει κάποια μεγάλη ἐρωτικὴ ἀποτυχία! Εἶνε στὰ πρόθυρα τῆς νευρασθενείας, ἔλεγε συχνὰ γιὰ τὸν φίλο του ὁ Ἐρνεκοὺρ ποὺ τὸ μόνο πάθος του ἦταν τὸ καλὸ φαγοπότι καὶ ποὺ δὲν ἔδινε οὔτε μιὰ πεντάρα γιὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα.

Ἄδειασε τὸ ποτῆρι του καὶ ξαναγύρισε πρὸ τὸν ξενοδόχο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τὸν μυστηριώδη πῦργο.

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, τὸν πῦργο αὐτόν; Ἐπιτρέπει ἄραγε ὁ πυργοδεσπότης;

— Ὁ πυργοδεσπότης εἶνε ἕνας πολὺ παράξενος ἄνθρωπος, ἀποκρίθηκε ὁ ξενοδόχος. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀγόρασε αὐτὸν τὸν πῦργο—εἶνε λίγοι μῆνες ἀπὸ τότε—ἔχει ξετρελλαθῆ μὲ τὶς κερένιες κοῦκλες ποὺ βρίσκονται στα ὑπόγεια. Φαίνεται μάλιστα ὅτι μία ἀπὸ τὶς κοῦκλες αὐτὲς μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὴν πεθαμένη γυναῖκα του. Φαίνεται ὅτι τὴν λατρεύει τὴν κοῦκλα αὐτὴν καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ πηγαίνουν νὰ τὴν περιεργάζωνται ἂν δὲν εἶνε κ' αὐτὸς μπροστά!

— Τί διάβολο! Μεταθανάτιος ζήλεια; Εἶνε λίγο κωμικὸ τὸ πράγμα, ἐφώναξε σαρκαστικὰ ὁ Ἐρνεκοὺρ.

Ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν φίλο του εἶπε:

— Λοιπὸν Μπελβιὰν δὲν θὰ χάσουμε αὐτὴ τὴν εὐκαιρία. Θὰ πᾶμε στὸν πῦργο.

— Ὅπως θέλεις ἀποκρίθηκε μ' ἀδιαφορία ὁ ἄλλος.

— Καὶ τί ὥρα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ; ξαναρώτησε ὁ Ἐρνεκοὺρ τὸν ξενοδόχο.

— Κάθε μέρα στὶς τρεῖς ἡ ὥρα. Ὁ κ. Ράουζαν ὑποδέχεται αὐτοπροσώπως τοὺς ἐπισκέπτας...

Δὲν ἀπετελείωσε τὴν φράσι του. Ὁ ἀμίλητος ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη Μπελβιὰν, μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ πυργοδεσπότου τινάχθηκε ἀπότομα καὶ μὲ γουρλωμένα μάτια μέσ' τὰ ὁποῖα ἄστραφτε μιὰ παράξενη λάμψη, ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή:

— Πῶς εἴπατε τὸ ὄνομά του; Ράουζαν;

— Μάλιστα, αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά του. Μήπως τὸν γνωρίζετε; ρώτησε ὁ ξενοδόχος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ Μπελβιὰν εἶχε γίνει πάλιν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ξανακάθησε.

— Ὄχι, δὲν τὸν γνωρίζω καθόλου, εἶπε. Καὶ ἀπορῶ κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος γιατὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ μοῦ ἔκανε τόση ἐντύπωσι.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἐρνεκοὺρ τοῦ εἶπε ἀνυπόμονα:

— Ἔλα, τελείωσες; Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε τὴν εὐκαιρία... Πρέπει νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν πῦργο...

— Μπᾶ! Μπᾶ! ἀπόρησε ὁ φίλος του. Ὥστε σ' ἐνδιαφέρει; Περίεργο πράγμα! Πρὸ ὀλίγου ὅμως φαινόσουν τόσο ἀδιάφορος σ' ὅσα σοῦ ἔλεγα γι' αὐτόν....

***

Ὁ ξενοδόχος δὲν εἶχε πῇ ὑπερβολές. Ὁ πυργοδεσπότης κ. Ράουζαν ἦταν ἕνας ἄνθρωπος παράξενος, μυστηριώδης, μὲ σκυθρωπὴ φυσιογνωμία, —πράγμα ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι καὶ στὸν Ἐρνεκοὺρ καὶ στὸν Μπελβιάν, ποὺ βρισκόντουσαν κ' αὐτοί, ἐκεῖνο τὸ ἀπογευμα, μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἄλλων περιηγητῶν οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν πῦργο.

Ὁ κ. Ράουζαν ὡδηγοῦσε ἀμίλητος τὸ μπουλοῦκι τῶν ἐπισκεπτῶν, προπορευόμενος δυὸ τρία μέτρα. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔφθανε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀξιοπερίεργα τοῦ πύργου στεκόταν ἀμίλητος περιμένοντας νὰ τοῦ ὑποβάλουν ἐκεῖνοι διάφορες ἐρωτήσεις στὶς ὁποῖες ἀποκρινόταν μὲ μονοσύλλαβα.

Ὁ Μπελβιὰν δὲν ἔδειχνε ἐνδιαφέρον γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ ἀξιοπερίεργα τοῦ πύργου, οὔτε καὶ γιὰ τὶς ἐπεξηγήσεις τοῦ πυργοδεσπότου. Σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ κράτησε ἡ περιοδεία στὰ διάφορα διαμερίσματα, ὁ Μπελβιὰν εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα ἐπάνω στὸν Ράουζαν καὶ τὸν περιεργαζόταν ἀπὸ μακρυά, μισοκρυμμένος μέσα στὴν τελευταία σειρὰ τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἐν τούτοις τὸ πρόσωπό του δὲν ἔδειχνε ἀδιαφορία, ἀλλὰ ἀπεναντίας ἕναν πυρετὸ ἀνυπομονησίας.

Τέλος κατέβηκαν καὶ στα ὑπόγεια τοῦ πύργου ποὺ τόσο ζωηρὰ τα εἶχε περιγράψει ὁ ξενοδόχος. Μὲ φωνὴ ὑπόκωφη καὶ μονότονη ποὺ ἐκούραζε καὶ ἐξενεύριζε τοὺς ἀκροατας, ὁ Ράουζαν ἐπεχείρησε νὰ διηγηθῇ τὰ τραγικὰ ἐπεισόδια τὰ ὁποῖα, ὅπως ἀνέφερε ἡ παράδοσις, εἶχαν συμβῇ στὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα. Ἀλλὰ ἡ ἀφήγησις ἐκείνη δὲν συνεκίνησε τοὺς περιηγητάς. Ἄλλος τε καὶ τὸ μέρος δὲν ἦταν καθόλου ὑποβλητικὸ καθὼς ἐρωτιζόταν ἀπὸ δεκάδες ὁλόκληρες ἠλεκτρικῶν γλόμπων. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας ἄφησαν νὰ τοὺς ξεφύγουν μορφασμοὶ ἀπογοητεύσεως καὶ ἄλλοι μάλιστα ἔβγαζαν χαμηλόφωνα διάφορες εἰρωνικὲς ἐπιφωνήσεις.

Τότε ὁ κ. Ράουζαν παρέσυρε τοὺς περιηγητὰς σὲ ἕναν ἄλλον ὑπόγειον διάδρομο, ὁ ὁποῖος δὲν φωτιζόταν σχεδὸν καθόλου.

Μονάχα στὸ βάθος του φαινόταν μιὰ δυνατὴ ἀκτίνα φωτὸς ποὺ μόλις ἀρκοῦσε γιὰ νὰ μὴ μένῃ ὁ διάδρομος βουτηγμένος σὲ τέλειο σκοτάδι.

Ὅταν ἔφθασε στὴν μέση ὁ πυργοδεσπότης σταμάτησε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, γιὰ νὰ μὴ ἐξασθενήσῃ τὴν ζωηρὴ ἐντύπωσι τῶν ἐπισκεπτῶν.

Καὶ ἦταν ἀ-

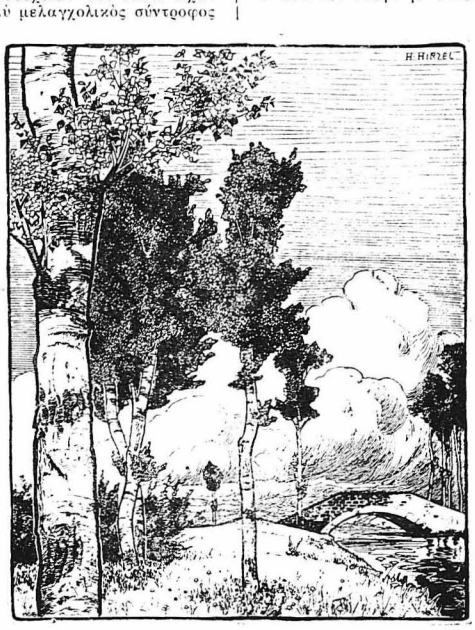

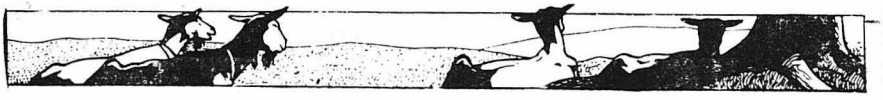

ματριχιαστική ἡ ἐντύπωσις αὐτή. Σιδερένια χονδρὰ κάγκελα, χωμένα βαθειά καὶ στερεὰ μέσα στὸ λιθόστρωτο τοῦ διαδρόμου καὶ ποὺ ἔφθαναν ὡς τὸν θόλο, ἐχώριζαν τοὺς ἐπισκέπτας ἀπὸ τὴν σκηνὴν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀντικρύσουν. Ἦταν μιὰ σκηνὴ φρικτή, ἀπαίσια, ἀνατριχιαστική. Μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα ἔβλεπε κανεὶς στὸ μισοσκόταδο μερικὰ κερένια ὁμοιώματα ἀνθρώπων.

Ἦταν ὁμοιώματα βασανιστῶν ποὺ φοροῦσαν τὶς ἴδιες στολὲς ποὺ φοροῦσαν καὶ οἱ βασανισταὶ τοῦ Μεσαίωνος. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὁμοιώματα ἦσαν τοποθετημένα γύρω ἀπὸ μία γυναίκα πισθάγκωνα δεμένη ἐπάνω σ' ἕνα μεσαιωνικὸ ἀναλόγιο μαρτυρίου.

Τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς ἐκείνης ποὺ ἀποτελοῦσε το κύριο πρόσωπο τῆς σκηνῆς τοῦ ἔδιναν τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ὁμοιώματος, ἀλλὰ περὶ ζωντανῆς γυναικός. Ἐνόμιζε κανεὶς πὼς ἔβλεπε τὰ ξεπετάγματα τῶν νεύρων της καὶ τῶν ἀρτηριῶν της, ἐνόμιζε πὼς ἔβλεπε τὰ μάτια της νὰ κινοῦνται καὶ τὸ στῆθος της νὰ ἀνεβοκατεβαίνῃ λαχανιασμένα.

Ὅλοι οἱ περιηγηταὶ μὲ ἐντεταμένη τὴν περιέργειά τους, μὲ συγκίνησι σχεδὸν εἶχαν καρφώσει τὰ μάτια τους ἐπάνω της.

Ὁ πυροδεσπότης εἶπε τότε μὲ τὴν μονότονη φωνή του, ἡ ὁποία ὅμως τὴν φορὰ αὐτὴ εἶχε κάτι τὸ παγερό :

—Αὐτὴ εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ βαρώνου ντὲ Σαμπλιὲ ἡ ὁποία ἀφοῦ ἐπρόδοσε τὴν συζυγικὴ πίστι ὑπέστη ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, στὴν θέσι ἐκείνη ποὺ βλέπετε, τὰ χειροτερα μαρτύρια γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ συνενόχου της. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ τὸ ὄνομά του. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔγινε στὶς 13 Μαΐου τοῦ 1592 ὅπως ἀκριβῶς τὴν βλέπετε αὐτὴ τὴν στιγμή...

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐσταμάτησε.

Ἐκείνη ὅμως τὴν στιγμὴ μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούσθηκε ποὺ ἀντήχησε μὲ ἀπαίσια ἠχὼ στὶς ἄκρες τοῦ διαδρόμου :

—Βέρθα !...Βέρθα !...

Καταπτοιτνος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, τρέμοντας ὁλόκληρος ὁ Μπελβὰν εἶχε ὁρμήσει μὲ μανία, εἶχε ἁρπάξει τὰ σιδερένια κάγκελα καὶ τὰ κούναγε φρενιασμένα μὲ μιὰ δύναμι ὑπεράνθρωπη. Καὶ ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ τὰ μετακινήσῃ.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐνόμισαν πὼς ἔβλεπαν τὸ σῶμα τῆς βασανιζομένης καὶ τὸν λαιμό της νὰ τεντώνωνται σὰν νὰ ἤθελε ἡ καϊμένη νὰ ἀνασηκώσῃ τὸ κεφάλι της.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Μπελβὰν παράτησε τὰ σιδερένια κάγκελα, ὥρμησε πρὸς τὸν πυροδεσπότη καὶ τὸν ἁρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμὸ μουγκρίζοντας καὶ βγάζοντας ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Ἄθλιε ! Τιποτένιε ! Δίμαε ! Τὸ ἤξερα καλὰ πὼς εἶνε ζωντανή.

Ἐπηκολούθησε μιὰ τρομερὴ συμπλοκή. Ὁ Ἐρνεκοὺρ καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας ἔτρεξαν καὶ μπῆκαν στὴν μέση γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν πυροδεσπότη. Ἐκεῖνος μόλις κατώρθωσε να ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ὑπερανθρωπο σφίξιμο τῶν χεριῶν τοῦ Μπελβιὰν ἐξαφανίσθη σρύνοντας συγχρόνως καὶ τὰ φῶτα ὅλων τῶν ὑπογείων διαδρόμων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἕνα πλῆθος ὑπηρετῶν ἔτρεξαν καὶ ἅρπαξαν τὸν Μπελβιὰν ποὺ ἄφριζε κι' ἐφώναζε :

— Χωροφύλακες ! Φωνάξτε χωροφύλακες. Σᾶς λέω πὼς εἶνε ζωντανή, ὅτι τὴν βασανίζει χρόνια ὁλόκληρα τώρα γιατὶ ἀγαποῦσε ἐμένα.

***

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες ὁ Ἐρνεκοὺρ ποὺ εἶχε γυρίσει στὸ ξενοδοχεῖο διηγόταν στὸν ξενοδόχο καὶ τοὺς ἄλλους περιέργους.

— Ἐδέησε νὰ τὸν δέσουμε ! Τρελλάθηκε ξαφνικὰ ὁ καϊμένος, τὸν ἔπιασε μανία ! Καϊμένο παιδί ! Πάντοτε τὸ ὑποψιαζόμουν ὅτι μποροῦσε νὰ χάσῃ τὸ μυαλό του ! Τί κάνει ὁ ἔρωτας ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος νὰ πάρῃ ! Ἀγαποῦσε τὴν γυναίκα τοῦ Ράουζαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν χώρισαν ξαφνικὰ χωρὶς ποτὲ του νὰ μάθῃ ποῦ βρίσκεται. Ἡ σύμπτωσις δὲ ὅτι ὁ Ράουζαν εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πύργου καὶ ὅτι ἡ κερένια ἐκείνη κοῦκλα ἔμοιαζε μὲ τὴν πεθαμένη τὸν ἔκαναν νὰ τρελλαθῇ. Φαντάσθηκε ὁ δυστυχισμένος ὅτι ἔβλεπε τὴν γυναίκα ποὺ ὁ θάνατός της τὸν ἔκανε ἀπαρηγόρητον. Φαντασθῆτε ὅτι ὁ πυροδεσπότης ποὺ τὸν λυπήθηκε ἔβαλε καὶ τὸν ξαναπῆγαν πάλι στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ δῇ τὴν κοῦκλα ἐκείνη καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι ἦταν κερένια. Καὶ ὅμως οὔτε αὐτὸ τὸν καθησύχασε. Ἐξακολουθεῖ νὰ βρίζῃ τὸν Ράουζαν καὶ νὰ τὸν κατηγορῇ ὅτι ἀντικατέστησε τὴν πραγματικὴ γυναίκα μὲ μιὰ κερένια ποὺ τὴν εἶχε δῆθεν ἕτοιμη κάπου ἐκεῖ κατω, γιὰ πᾶν ἐνδεχόμενον

Ὁ Ἐρνεκοὺρ κοντοστάθηκε λιγάκι καὶ ἔπειτα εἶπε σκεπτικός.

—Καὶ ὅμως καὶ μεῖς οἱ ἄλλοι πιστέψαμε πὼς ἐβλέπαμε... μάλιστα πὼς ἐβλέπαμε τὴν γυναίκα ἐκείνη νὰ κινεῖται. πιστέψαμε πὼς ἦταν ζωντανή. Ὦ ! Ἂν τὸ παραδεχθῇ κανεὶς αὐτὸ θὰ ἦταν τρομερό. Προτιμῶ νὰ πιστεύω ὅτι ὁ Μπελβὰν τρελλάθηκε!

Καὶ ὁ Ἐρνεκοὺρ εὐσυνείδητα ἐφρόντισε νὰ κλεισθῇ ὁ φίλος του στὸ τρελλοκομεῖο καὶ δὲν ἐνδιαφέρθηκε πιὰ γιὰ τὴν δυστυχισμένη ποὺ μαρτυροῦσε στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

H. J. Magog

ΔΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ

Ἡ ἀπόδρασις τοῦ Ἡγησιστράτου. Πῶς ἔκοψε τὸ πόδι του. Περιπλανήσεις καὶ περιπέτειαι. Πῶς τὸ ἔσκασε ὁ Γκρότης. Μέσα στὸ κασσένι τῶν ἁπλύτων. Ἡ ὑπομονὴ τῆς συζύγου του. Ἡ ἀπόδρασις τοῦ λόρδου Νιλισνταΐὺλ. Πῶς ἐξηπάτησε τοὺς φύλακας βοηθείᾳ τῆς συζύγου του.

Ὁ ἀρχαῖος μάντης Ἡγησίστρατος ὁ Ἠλεῖος, συλληφθεὶς ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτας οἱ ὁποῖοι τὸν ἐμισοῦσαν θανασίμως γιὰ τὰ κακὰ ποὺ τοὺς εἶχε κάμει, ἐφυλακίσθη, ἀφοῦ προηγουμένως, γιὰ κάθε ἀσφάλεια, ἔκλεισαν τὸ πόδι του μέσα σ' ἕνα σιδερένιο κλοιό.

Κατα τύχην, μέσ' τὸ κελλὶ τοῦ Ἡγησιστράτου βρισκόταν ἕνα μαχαῖρι. Ὁ μάντης τὸ πῆρε, καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ διόλου, ἔκοψε τὸ πόδι του καὶ τὸ ἐλευθέρωσεν ἔτσι ἀπὸ τὸν σιδερένιο κλοιό! Κατόπιν, χωρὶς νὰ δίνῃ τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στοὺς τρομεροὺς πόνους ποὺ τοῦ προκαλοῦσε τὸ κρεουργημένο του πόδι, ἄνοιξε μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο καὶ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴν φυλακή του. Ὕστερα δὲ ἀπὸ πολλὲς ταλαιπωρίες, βαδίζοντας τὴ νύχτα καὶ κρυβόμενος τὴν ἡμέρα, κατώρθωσε τέλος κι' ἔφθασε στὴν Τεγέα ὅπου ἦταν ἀσφαλής.

Ὅταν δὲ πλέον γιατρεύθηκε, παρήγγειλε καὶ τοῦ κατασκεύασαν ἕνα ψεύτικο, ξύλινο πόδι πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ φυσικοῦ του, τὸ ὁποῖον ἐθυσίασεν χάριν τῆς ἐλευθερίας του!...

***

Ἰδοὺ τώρα καὶ ὁ πρωτότυπος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὸν τρομερὸ πύργο τοῦ Λουβιγνστάϊν, ὁ περίφημος ὁλλανδὸς νομομαθὴς καὶ διπλωμάτης Γκρότης.

Ἐν ὅσῳ βρισκόταν ἀκόμη ἐγκάθειρκτος ὁ Γκρότης, τοῦ ἔφερναν κάθε τόσο στὴν φυλακὴ ἕνα μεγάλο κασσόνι ὅπου ἐστοίβαζε τὰ ἁπλυτά του ροῦχα. Οἱ φύλακές του, στὴν ἀρχή, πρὶν φέρουν τὸ κασσόνι στὸ κελλί του, καὶ πρὶν τὸ πάρουν κατόπιν γιὰ νὰ τὸ ἐπιστρέψουν στὴν πλύστρα, τὸ ἀνοιγαν καὶ τὸ ἐξήταζαν καλά. Στὸ τέλος ὅμως βαρεθῆκαν νὰ τὸ ἀνοίγουν, καὶ τὸ ἀφῆναν νὰ περνᾶ ἐλεύθερα. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἐγκαθείρκτου τὸ παρετήρησε αὐτό, καὶ ὑπέβαλε στὸν ἄνδρα της τὴν ἰδέα νὰ δραπετεύσῃ μπαίνοντας μέσα στὸ κασσόνι αὐτό. Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Ὁ Γκρότης ἄνοιξε μερικὲς τρύπες στὸ κασσόνι γιὰ νὰ μπορεῖ ν' ἀναπνέῃ, κρύφθηκε κατόπιν μέσα σ' αὐτὸ καὶ ἡ γυναῖκα του παρέμεινε στὸ κελλί του ὑποκριονομένη ὅτι περιποιεῖτο τὸν ἀσθενοῦντα δῆθεν ἄνδρα της, γιὰ νὰ ἐξαπατήθοῦν ἀσφαλέστερα οἱ φύλακες. Τὸ κιβώτιο ἐπέρασε ἐν τῷ μεταξὺ μπρὸς στοὺς φύλακας, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ δυσάρεστο καὶ ὁ Γκρότης μετεφέρθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, στὴν πλύστρα τῶν φυλακῶν ὁπόθεν τῶσασε γιὰ τὴν Ἀμβέρσα μεταμφιεσμένος σὲ ξυλουργό.

Ἡ γυναίκα του εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ μείνῃ κλεισμένη μέσα στὸ κελλὶ τοῦ ἀνδρὸς της ἐπὶ μέρες ὁλόκληρες. Καὶ μόνον ὅταν ὑπελόγισεν ὅτι ὁ Γκρότης θὰ βρισκόταν πλέον ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκάλεσε τοὺς φύλακας καὶ σκάζοντας στὰ γέλοια, τοὺς ἐδήλωσεν ὅτι «τὸ πουλὶ εἶχε πετάξει» !...

***

Μετὰ τὴν ἀτυχῆ ἔκβαση τῆς ἀποπείρας τοῦ δυστυχοῦς Ἰακώβου γιὰ ν' ἀνακτήσῃ τὸν θρόνο τῆς Ἀγγλίας, οἱ ἄγγλοι εὐγενεῖς ποὺ τὸν εἶχαν βοηθήσει στὸ ἐγχειρημά του αὐτὸ κατεδικάσθησαν σὲ θάνατο.

Μεταξὺ αὐτῶν συγκατελέγετο καὶ ὁ λόρδος Νιλισνταΐὺλ. Ἡ ἐκτέλεσις εἶχεν ὁρισθῆ γιὰ τὴν 16 Μαρτίου 1716. Τὴν προηγούμενη μέρα ἐπέτρεψαν στὰς συζύγους τῶν καταδικασθέντων νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν γιὰ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσουν για τελευταία φορά. Ἡ Μιλαίδη Νιλισνταΐὺλ εἰσῆλθε στὴ φυλακὴ ὑποβασταζομένη ἀπὸ δυὸ πιστές της ὑπηρέτριες, καὶ κρατῶντας ἕνα μαντῆλι στὰ μάτια της. Μόλις βρέθηκε μέσα στὸ κελλὶ τοῦ ἀνδρός της, τοῦ ὑπέβαλε τὴν ἰδέα νὰ φορέσῃ τὰ ροῦχα της καὶ νὰ δραπετεύσῃ. ...Ἔτσι, πράγματι, καὶ ἔγινε.

Ὁ λόρδος φόρεσε τὰ ροῦχα τῆς γυναικός του καὶ βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακὴ μὲ τὸ μαντῆλι στὰ μάτια, οὔτως ὥστε δὲν τὸν ἀνεγνώρισε κανείς. Στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς τὸν ἀνέμενε τὸ ἁμάξι.

Μπῆκε μέσα καὶ τράβηξε πρὸς τὴν παραλία ὅπου βρῆκαν ἕνα ἱστιοφόρο ἕτοιμο νὰ πλεύσῃ στὴ Γαλλία. Ἔτσι σὲ λίγο, ὁ λόρδος ταξείδευε μακρὰν τῆς Ἀγγλίας...

Τὸ πρωΐ τῆς ἑπομένης ἔστειλαν μέσα στὸ κελλὶ τοῦ λόρδου ἕναν ἀξιωματικὸ γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ ἕως τὸ ἰκρίωμα. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν κατάπληξί του ὅταν ἀντὶ τοῦ φυλακισμένου βρῆκε ἐκεῖ τὴν σύζυγο τοῦ καταδίκου!

Ἡ λαίδη Νιλισνταΐὺλ κατὰ διαταγὴν τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν ἀπεφυλακίσθη ἀμέσως καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν ἄνδρα της στὴν Γαλλία.